

rova vědecká a pedagogická činnost se už rozvíjela mimo Brno. Odešel totiž společně s dalšími kolegy - J. Bedrnou, J. Hybáškem, J. Maršálkem a J. Vanýškem - na nově zřizovanou Lékařskou fakultu Univerzity Karlovy do Hradce Králové, jejíž první studijní rok slavnostně zahájil 25. 11. 1945 jeden z jejich významných zakladatelů, tehdy rektor UK, prof. Jan Bělehrádek.

R. Vávra, od r. 1946 už řádný profesor, buď doval hradecký ústav od samého počátku s velkým pracovním nasazením a svými badatelskými pracemi významně přispěl k rozvoji vědeckého života na nové fakultě.

Již v Brně se stal členem Biologické společnosti (založené zde v r. 1922), v Hradci Králové působil jako předseda fyziologické sekce České lékařské společnosti J. E. Purkyně i jako neúnavný koordinátor státního vědeckého výzkumu.

Oboru zanechal více než 100 vědeckých prací, dvě monografie a několikrát skripta, kterými mírnil nedostatek učebnic. Badatelské úsilí věnoval hlavně elektrofyziologii, fyzikální chemii a metabolismu bílkovin. Přednáškami vedl studenty k logickému myšlení, k důslednému hledání vnitřních souvislostí studovaných jevů a vždy je seznamoval s nejnovějšími poznatky v oboru. Jeho práce byla oceněna hodností DrSc. (1956) a řádem *Za službu vlasti* (ke 20. výročí založení fakulty).

Prof. MUDr. Rudolf Vávra, DrSc., vyzpěl v badatelskou a pedagogickou osobnost už na LF MU v Brně pod vedením prof. Laufbergera, předního a světově uznávaného československého fyziologa a biochemika. Všechny své zkušenosti vydatně zhodnotil ve funkci dlouholetého přednosty patologické fyziologie, takže význačné místo mu náleží především v dějinách hradecké fakulty, s níž prožíval nejednoduché začátky, její převedení pod vojenskou správu v r. 1951 (katedru vedl v hodnosti náčelníka - podplukovníka), její opětový návrat do civilní medicíny v r. 1958 i mnoho slibujících léta šedesátá. K jeho šedesátinám mu v ČLČ popřál L. Vokrouhlický mj. *„ještě mnoho let takového úspěšného působení“*. Bohužel zbyla už jen čtyři léta - v r. 1970 se náhle Vávruv život uzavřel.

V. LINHARTOVÁ, A. VAŠKŮ

Vzpomínka na dr. Zdeňka Buřila

V letošním roce uplynulo 85 let od narození PhDr. Zdeňka Buřila, odborného asistenta katedry matematiky Pedagogické fakulty MU. Narodil se v Užhorodě dne 21. 3. 1921. Po maturitě na reálném gymnáziu v Brně - Králově Poli absolvoval abiturientský kurz při Státní obchodní akademii v Brně. Za okupace byl totálně nasazen v továrně na letecké motory v Brně-Lišní. Po válce se mohl vrátit ke studiu a získat učitelskou kvalifikaci pro obor matematika a fyzika na Vyšší škole pedagogické v Brně.

Dr. Buřil vyučoval na řadě škol okresů Třebíč, Velká Bíteš a Brno-venkov s vynikajícími výsledky pedagogické práce. Proto byl vybrán pro působení na nově vzniklé experimentální matematické ZDŠ na tř. Kpt. Jaroše v Brně. Zde se aktivně podílel na ověřování nového obsahu i metod výuky matematiky, na recenzi nových učebních textů i sbírek úloh k nim určených. Jeho pedagogické mistrovství bylo oceněno několika čestnými uznáními na úrovni města i kraje a titulem Vzorný učitel.

V roce 1973 přešel na katedru matematiky Pedagogické fakulty naší univerzity, kde působil po dobu deseti let jako odborný asistent se zaměřením na didaktiku matematiky škol I. stupně. V této funkci měl příležitost předávat své bohaté pedagogické zkušenosti budoucím učitelům - elementaristům.

Zvláštní kapitolou práce dr. Buřila je jeho více než dvacetiletá činnost v městském a později krajském výboru matematické olympiády v Brně. Jeho organizačtorská práce v tomto směru byla oceněna čestným uznáním celostátního sjezdu Jednoty československých matematiků a fyziků v r. 1975 a o rok později čestným uznáním k 25. výročí MO.

Měl jsem příležitost poznat záslužnou práci dr. Buřila při různých příležitostech na fakultě i mimo ni a mohu říci, že byl učitelem nadmíru svědomitým a pečlivým, který dovedl nadchnout a získat pro matematiku. Takový zůstane ve vzpomínkách mých i členů katedry, kde působil.

JIŘÍ HÁJEK